

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **A. H.**, nar. ..., státní příslušnost Ukrajina, t. č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2016, čj. OAM-752/ZA-ZA11-K10-2016

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný dne 18. 10. 2016 rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a to dle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění (dále jen „zákon o azylu“).

Ve včasné žalobě ze dne 1. 11. 2016, namítal žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, nedostatečné zjištění skutkového stavu a skutečnost, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Ve svém doplnění žaloby ze dne 8. 11. 2016 pak žalobce konkretizoval, v čem shledal napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Bylo to pro pro nedostatek důvodů, přičemž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu v Brně (dále jen „NSS“) sp. zn. 4 Azs 55/2003-51 ze dne 22. 1. 2004, podle něhož *„rozhodnutí správního orgánu, v jehož odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovozuje svoje závěry, je ... nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“* Správní orgán se ve svém rozhodnutí nijak nezabýval svojí pravomocí meritorně rozhodnout o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Pokud by

eventuálně šlo o aplikaci čl. 12 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Nařízení EU“), žalovaný neprováděl žádné dokazování stran existence žalobcova platného povolení k pobytu (víza) v některém ze členských států Evropské unie, zejména pak stran platnosti takového případného povolení k pobytu. Žalovaný tak nedostál své povinnosti postupovat tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušil zásadu materiální pravdy, kterou je povinen v rámci své činnosti respektovat. Dále pak žalobce žalobou poukazoval na článek 13 a čl. 3 odst. 2 Nařízení EU, se kterým se správní orgán nijak nevypořádal. Závěrem doplnění žaloby se žalobce zabýval deklarovaným důvodem své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterým je hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy v podobě mučení či jiného nelidského či ponižujícího zacházení, vážného ohrožení života a jeho lidské důstojnosti, to vše v souvislosti s odmítáním vojenské služby, ale i v souvislosti s vnitřním ozbrojeným konfliktem. Okolnosti, které by k této hrozbě u žalobce vedly, však v žalobě nespecifikoval. Žalobce poukazoval na špatný stav ukrajinských věznic, přičemž odkázal na judikaturu ESLP. Vážná újma a pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu mu na Ukrajině hrozí i za pouhou skutečnost podání žádosti o mezinárodní ochranu. Dále v žalobě vyjádřil svou domněnku, že výnos ukrajinského prezidenta č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016, se týká pouze osob podléhajících odvodu pro základní vojenskou službu, ne jeho.

Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 2. 12. 2016 se žalovaný odkazem na § 12 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů, vyjádřil ke své působnosti. Zdůraznil, že při svém rozhodování postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky dle § 2 správního řádu a aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, ve smyslu zásady nestranného postupu a rovného přístupu, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu. O příslušnost České republiky k projednání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu bylo rozhodnuto v samostatném řízení (tzv. Dublinském řízení), upraveném v Nařízení EU. Žalobce byl v tomto řízení nositelem podstatných procesních práv, proto měl své pochybnosti a námitky uplatnit v rámci tohoto řízení – v řízení před státními orgány Nizozemského království. Správní orgán vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. K dané věci shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu a vycházel tak z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. V daném případě nelze dle žalovaného dospět k závěru o nebezpečí pronásledování z azylově relevantních důvodů a strach, o němž žalobce hovoří v souvislosti s návratem do vlasti, není podmíněn existencí skutečného nebezpečí vážné újmy. K argumentaci žalobce podmínkami v ukrajinském vězení v souvislosti s jeho obavou z povolání do armády ve vazbě na zapojení do válečných operací žalovaný uvedl, že žalobcovy obavy ve vztahu k nástupu vojenské služby jsou liché, včetně případného odsouzení žalobce a jeho uvěznění. Žalobce sám uvedl, že na Ukrajině nikdy žádný povolávací rozkaz osobně nepřevzal, proto mu v případě návratu na Ukrajinu nehrozí bezprostředně žádný postih za jím tvrzené vyhýbání se výkonu

služby v armádě. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje mimo jiné na výnos prezidenta Ukrajiny, P. P., ze dne 26. 9. 2016, o demobilizaci posledních branců a záložníků povolanych do armády během bojů s proruskými separatisty na východě země. I z tohoto důvodu žalovaný neshledal důvod zkoumat podmínky výkonu trestu v ukrajinských věznicích, kdy tyto obavy vyjádřil žalobce až v žalobě. Žalovaný dále uvedl, že dostatečně zohlednil též bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, zdůraznil, že se nejedná o stav, který by se dal označit jako vnitřní ozbrojený konflikt, v jehož důsledku by byl žalobce ohrožen skutečným nebezpečím vážné újmy. K současné bezpečnostní situaci na Ukrajině citoval rozhodnutí NSS ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3AZs 259/2014 – 26 „*bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze dříve, ani v současné době klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny. Pokud konflikt nemá charakter totálního konfliktu, musí v tomto případě podle rozsudku č. j. 5AZs 28/2008 – 68 žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, a to například tím, že prokáže, že již utrpěl vážnou újmu, nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy.*“ Z žalobcových výpovědí k žádosti o mezinárodní ochranu ani ze zjištění žalovaného nic takového nevplynulo.

Žalovaný na správnosti svého rozhodnutí pro výše uvedené trval, toto nebylo dle jeho vyjádření žalobou zpochybněno, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud konstatuje, že žalobce byl dne 31. 8. 2016 do České republiky předán na základě Nařízení EU. 5. 9. 2016, v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že do ČR byl přepraven letecky z Nizozemí, kam přes Polsko odcestoval z Ukrajiny. Před sedmi měsíci žádal o mezinárodní ochranu na území Nizozemského království. Tam jej také varovali, že v rámci Dublinské dohody bude vrácen z Nizozemského království do České republiky, proti tomu nic neměl. V Nizozemí mu sebrali cestovní doklad, řekli mu, že mu ho vrátí po návratu do ČR, nic mu však vráceno nebylo. Je pravoslavného vyznání bez politického přesvědčení, svobodný, bezdětný. Naposledy žil na Ukrajině v Tesmeneckij rajon, vesnici Rošniv. Je zdrav, před třemi lety ukončil základní vojenskou službu. Na vojně již sloužil jeden rok, ve svých 18 a 19 letech. Nyní jej chtějí znovu povolat, konkrétně do zóny ATO. Nechce střílet do lidí. Nikdy předvolání na vojenskou správu nepřevzal, jiný důvod žádosti o mezinárodní ochranu než vojenský konflikt nemá. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 9. 2016 žalobce nad rámec shora uvedeného správnímu orgánu sdělil, že z Ukrajiny cestoval spolu se svým strýcem I. nákladním autem, které si stopli a které je za úplatu odvezlo přes Německo do Nizozemí. Vystoupili až na území Nizozemského království. Když byl na základní službě, ukrajinské armádě byly odebírány dopravní prostředky, nic jí nezbylo. Po tom všem, co viděl, by měl nyní jít bojovat do zóny ATO? Na dotaz správního orgánu, za jakých podmínek by byl ochoten vrátit se zpět na Ukrajinu odpověděl: „*Za A) se na Ukrajinu vrátit nechci, a za B) vrátil bych se tam, teoreticky, když se tam změní „věci“ a nebude takový obrovský rozdíl mezi bohatými a chudými. Na vesnici nějak přežijete, ale ve velkých městech hrůza...práce není. Náklady na domácnost, nic tam nepěstujete...ve městě nepřežijete.*“ Na Ukrajině nikdy nebyl v konfliktu se státní správou. Závěrem pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce využil svého práva a celý

pohovor mu byl zpětně přetlumočen za účelem jeho kontroly. Dne 8. 9. 2016 byl žalobce seznámen s podklady správního orgánu, které byly zaopatrěny za účelem posouzení jeho situace v zemi původu, běžně se s nimi nahlédnutím seznámil, nechtěl uvést nic na jejich doplnění.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s. ř. s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem obou účastníků řízení.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným

příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Krajský soud po přezkoumání věci konstatuje, že žalobní námitky považuje za zcela obecné, konkrétně k ust. § 12 zákona o azylu musí připomenout, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádnou skutečnost, která by alespoň naznačovala, že byl v zemi původu před jejím opuštěním pronásledován, natož z azylově relevantních důvodů. V řízení však pak neuvedl ani nic, z čeho by bylo možné usuzovat, že pro případ návratu pocítuje jakékoliv azylově relevantní obavy, jakoukoliv hrozbu vážné újmy, o úrovni vězeňských zařízení či obavách z výkonu případného trestu se vůbec nezminil. Žalobní námitky v tomto směru tedy považuje soud za naprosto nadnesené a nedůvodné. Po provedeném přezkumném řízení proto dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze jej rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru, ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, což ostatně ani netvrdil. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalovaný řádně přijal žádost žalobce o mezinárodní ochranu, žalobce v průběhu svých výpovědí opakovaně uváděl, že na Ukrajině měl jediný problém, a to obavu z povolání do armády a nasazení do války. Soud proto konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud odkazuje na judikaturu NSS, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu (žalobce neuvedl, že by vojenskou službu odmítal z důvodu svědomí nebo náboženského vyznání). Lze tak odkázat např. na rozsudek NSS č. j. 5Azs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“*. Výhrada svědomí je tak jednou z výjimek, která by odůvodňovala případné udělení mezinárodní ochrany.

Žalobce však v průběhu správního řízení nic takového neuváděl. Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Podstatné argumenty žalovaný zopakoval i ve vyjádření k žalobě, zabýval se i otázkou trestního postihu za nenastoupení k vojenské službě s poukazem na to, že uvedená situace se žalobce netýká, neboť tento sám uvedl, že si povolávací rozkaz osobně nepřevzal. Soud k uvedenému konstatuje, že nepřevzetí povolávacího rozkazu není trestně postiženo (dle informace MZV č. j. 115045/2015-LPTP ze dne 9. 10. 2015). Žalobci tak vězení z důvodu toliko nepřevzetí povolávacího rozkazu nehrozí. Obecná, ač judikatorně rozvedená žalobní námitka stran špatného stavu ukrajinského vězeňství není dle

soudu důvodná, ostatně žalobce ve správním řízení obavu z uvěznění ani žádné námítky ke stavu ukrajinského vězeňství neuváděl. Soudu pak nezbývá, než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Vzhledem k uvedeným skutečnostem soudu nezbývá, než konstatovat, že žalovaný správní orgán se zabýval odůvodněním neexistence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu ust. § 12, písm. a) i b) zákona o azylu zcela dostačujícím a vyčerpávajícím způsobem na str. 4 až 6 a jeho závěr o nenaplnění důvodů tohoto ustanovení je v souladu se zákonem o azylu i správním řádem.

Podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu, jak uvedeny shora, naplněny nejsou, žalobce ani žádné skutečnosti ohledně v ČR případně žijících rodinných příslušníků, v souvislosti s nimiž by přicházela v úvahu aplikace závěrů o možném sloučení rodiny, neuváděl.

Žalobce ve své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jasně uvedl, že se cítí zdravý, jeho věk jistě není blízký značně vysokému věku, který by mohl ve významu okolností, hodných zvláštního zřetele, uspět. Krajský soud proto ve shodě s žalovaným neshledal v případě žalobce podmínky k udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

Správní orgán (žalovaný) dle krajského soudu postupoval zcela v souladu s ustanovením § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, z pohledu doplňkové ochrany se opětovně zabýval žalobcem tvrzeným

důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tj. obavou z odvodu do armády, přičemž zopakoval své závěry výše uvedené. Uvedené závěry soud považuje za správné a souladné s ustálenou judikaturou NSS, dle které výkon vojenské služby nelze považovat za vážnou újmu podle zákona o azylu, neboť nemůže být sama o sobě vnímána jako nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání (§ 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu). V rozsudku č. j. 3 Azs 28/2015-24, ze dne 23. 4. 2015, dospěl NSS k závěru, že „...*branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu, akceptovanou v mezinárodním měřítku, a službu v armádě při mobilizaci nelze považovat na ohrožení svévolným násilím vyplývajícím z ozbrojeného konfliktu.*“

Krajský soud má za to, že i bezpečnostní situaci na Ukrajině ve vztahu k žalobci zhodnotil žalovaný dostatečně individuálně, přičemž nepopírá složitost bezpečnostní situace na východě Ukrajiny. Zdůraznil, že žalobce pochází ze západní části Ukrajiny a střety mezi vládními bezpečnostními silami a separatisty není nijak zasažena, ani se dvěma oblastmi na východní Ukrajině, které jsou konfliktem zasaženy (Doněcká a Luhanská), nesousedí. Tato oblast (obec Rošniv nedaleko správního centra Ivano-Frankovsk) je od oblasti ozbrojených střetů velmi vzdálená, nachází se pod plnou kontrolou ukrajinské vlády a zhoršená bezpečnostní situace se jí vůbec netýká. Soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí NSS z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. NSS k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „*na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.*“ (podle usnesení NSS č. j. 7Azs 265/2014 - 17, ze dne 15. 1. 2015, či usnesení č. j. 3 Azs 259/2014 – 26, ze dne 25. 3. 2015). Na uvedená rozhodnutí odkazuje NSS i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost NSS při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Žalobce žádné individualizované nebezpečí plynoucí pro něho z ozbrojeného konfliktu probíhajícího na Ukrajině netvrdil (s výjimkou povolání do armády - k uvedenému viz výše). Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14b odst. 2 písm. d) zákona o azylu). Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, hlavního motivu jeho odchodu z vlasti, důvodu podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle 14a odst. 2 zákona o azylu. Stejný závěr žalovaný řádně a podrobně vyargumentoval na str. 7 - 9 rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016 (žalobou napadené rozhodnutí).

K žalobní námitce týkající se absence důkazů, na jejichž podkladě správní orgán dovodil svoji příslušnost k projednání žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, soud konstatuje, že žalobce v rámci správního řízení sám do protokolu uvedl, že byl již v Nizozemí upozorňován, že k posouzení jeho žádosti s ohledem na „dublinký systém“ bude příslušná Česká republika, nebyl proti tomu, chtěl do České republiky, jejíž krásu sám ve správním řízení vyzdvihoval. O příslušnosti České

republiky k posouzení žadatelovy žádosti bylo rozhodnuto v samostatném řízení dle nařízení EU, v rámci kterého byl žalobce náležitě poučen o svých právech, včetně práva odvolat se proti rozhodnutí o přemístění, požádat o pozastavení přemísťování. Svých práv žalobce nevyužil a ani v průběhu celého řízení před správním orgánem České republiky nic podobného neuvedl, ani nenaznačil.

Po přezkoumání věci dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je zcela nedůvodná, tuto proto v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení nežádal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. září 2017

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.